

HAAB OG ERINDRING

Hold paa dit Nu, min Siæl! Forsøg at smage
Det Øyeblik, som er!
O, bind det Flygtige, hold det tilbage
Med stærke Følelser.
O dette! — det er stort — og reent — ublandet
Med Kummer — varmt af Dyd!
Mon Tidens Fader sender dig et andet
Saa svangert af hans Fryd?
O grib det, o føl det, førend det forflyder!
Udbred dig! Hviil derved!
Er Skyggen ævig alt, hvad Siælen nyder,
Af sin Lyksalighed? —
Hvi skal den ævig haabe og begræde
Sit Gode, — Det den har?
Og kun barnagtigt lege med den Glæde,
Som kommer, og som var?
O føl den selv! Her er den! — Hvor? — Forsvundet,
Opslugt er Glædens Nu!
O Lyst! — O Drøm! — O Siæl, hvad har du fundet?
Og hvad beholder du?
Dit store Øyeblik! — Hist see det svømme
Et ubemærket Gran
Blant Milioner, blant de ældste Drømme
I Intets Ocean!
Alt neppe kiendt fra det, som ey har været,
Fra drukne Skialdres Digt,
Udstødt af Skabningen! opslugt! fortæret!
Ugienkaldeligt!
Døe da! — Og selv det falske Gienskin vige,
Det, som fortryller mig!
Thi, ak! Mens jeg betragter det, bortsnige
Titusend' andre sig.

Mød, stands dem! — Men de glide, smutte, bruse,
flye, storme, lyne bort!
Selv til at sees, at nævnes af min Muse
Er Glædens Liv for kort.
Ja, kundskabgridske Siæl, dybt af din Dommer
Nedeltet i dit Leer,
Kan du kun see din Vellyst, før den kommer,
Og naar den er ey meer?
Ak! Det minut, som var betroed at bære
Vor rigdom i sit Skiød,
Er først, naar det skal holde op at være!
Dets Fødsel er dets Død!
Det smiler, naar det sendes af Alfader
Betyngtet til vort Bryst,
Det nærmer sig — og flyer! og efterlader
Kun Skyggen af sin Lyst.
O HAAB! og du ERINDRING! — Thi kun Eder
Betroer den Ævige
Magt at tilveye Støv Lyksaligheder
Og himmelsk Følelse;
Velgiørende Gudinder! I, som mætter
Den fangne Siæl med Lyst,
O kommer da! og iler, og opretter
Et Tempel i mit Bryst!
Thi ak! mit Hierte higer efter Glæde,
Høyt slaar det, svulmende,
Mod Lyst, mit Øye frygter for at græde,
O kommer, Himmelske!
Thi Myrthekrandse kan min Muse binde, —
O snart! hvad tøver I? —
Thi høye Hymner har min Sangerinde,
Og Harpers Harmonie.
Bort, ZADOKS sorte Børn! og bort, NERONER!
Og Smertens usle Træl,
Bort HERAKLIT! Forsvind! Thi Haabet throner
I min opfyldte Siæl.
O Riigdom! — Viid dig ud, mit Bryst, at fatte
Den alforherlige
Cherubers Lyst, og andre Verdnens Skatte,
Og — Verdnens Skabere!
O, hvilket Støv er Guld! — Hvor hastigt falmer
Den stolte Daphnes Krands,
Og Epheu, og de seyerrige Palmer

Ved min Gudindes Glands!
O Glands! O Hav af underlige Straaler!
O Svælg af Salighed!
Synk i min Siæl! — heelt! — hvad den ikke taaler,
Det skal den smelte ved!
Thi dig, du Himlens Datter, er mit Hierte,
For ævig helliget:
Og ingen Skye, og intet Spor af Smerte
Skal meer formørke det.
Selv, dybt i Mulm, nedtrykt af Himleas Vrede,
Skal dog mit høye Raab
Fremkalde dig af Natten, og tilbede
Din Salighed, o HAAB!
Og, dig ERINDRING! Dig, hvis Smiil omhyller
Den forbigangne Lyst
Med Liv, med Pragt, som ævig nye fortryller
Det aldrig mætte Bryst:
Og dig, som raader for den Graad, som flyder
Saa smeltende, saa reen,
Saa himmelsk ved et Glimt af høye Dyder,
Ved Heltens Bautasteen,
Og ved Velgierninger, og selv ved Smerte,
Ved andre Tidens Skrig, —
ERINDRING! Hekatomber skal mit Hierte
Med Lovsang bringe dig!
Skøn er du! Stor! Din sølvgraae Tinding pryder
Glands af den Ævige,
Du! Haabets Moder! du — og du tilbyder
Cherubers Følelse!
Men tryg, men elsket, som vort Ildsteds Skygge,
Kiendt, som en Moders Røst,
Men mægtig er din Glædes Lyd; vi bygge,
Vi hvile ved din Trøst.
Og vil jeg bygge — Templer i min Hytte
Trophæer i min Vraae,
Og for ved den, skal paa en dorisk Støtte
Den nøgne Sandhed staae. —
Med Elysæisk Pragt — Ney! bort I Drømme!
Thi paa barbarisk Viis
Skal, (frygt kun ey) skal ingen Lethe strømme
Nær ved mit Paradis.
Og ey det mindste Glimt skal giftig Slummer
Udslette af mit Bryst:

Ey selv et Gienskin af forsvundet Kummer;
Thi dette selv er Lyst.
Kun Nag og vranne Fiender vil jeg glemme,
Du Giernesmilende.
Alt andet skal min Siæl huusholdrisk giemme
Og karrig tit besee;
Og stum af Lyst, som Harpax, vil jeg tage
De gamle Skatte frem
Og ofte tælle de forsvundne Dage,
Og smaaelig veye dem.
O gylden Øyeblik! hvor skiønt, hvor vægtigt!
Hvor stort! hvor fuldt af Gud!
Og dette, vil jeg raabe, hvor almægtigt
Forkynder det hans Bud!
Og hiint! Det stolte! Da det fandt mit Hierte
For snevert og for svagt,
Forlod det mig halvdød af himmelsk Smerte,
Halv qvalt af Dydens Magt.
O siælden Skat! — FLeer vil jeg finde præget
Med muntre Bardsers Lyst,
Og disse vil jeg smilende, bevæget,
Tit trykke til mit Bryst.
Hiint varmt endnu ved Smiil af Dydens Datter,
Hiint ved fortrolig Klang
Af Bachi Vaaben, hiint af Rabners Latter
Og hiint af Klopstoks Sang!
Og hiint — og hiint — hvi zitrer du min Læbe?
Hvi døde Glædens Lyd?
Og hiint — hvi velte Taarer frem og stræbe
At røve mig min Fryd?
Dog hvem har Sprog — hvem afmaalt Lyd til Eder
I alt for smeltende?
Hvem følte Glimt af Venskabs Saligheder,
Og sang sin Følelse.
Hvad Farve skildrer, hvilket Ord betyder
Det Nu, min Schleppegrell,
Naar Aander blandes, naar en Siæl bortflyder
I en fortrolig Siæl?
Hvo kan udvikle Glædens store Scene?
Hvo lærer Mennesket
Hans Taarers Sprog? Hvor er en klog Kamöne,
Som kan fortolke det?
Ney taus og hemmelig skal Siælen nyde

Hvert Gienskin af sin Ven.
Selv ey dets fulde Glands — en Tvil skal bryde
En Skye skal dæmpe den!
Og øm af Vellyst, frygtsom vil jeg stamme
Ak! er han lykkelig?
Er han i hvert et ædelt Træk den samme?
Og — TÆNKER HAN PAA MIG?

Kjøbenhavn den 31te Maji 1772.

Johannes Ewald